

1906.

Meie Mats.

Nr

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

8.

Dublett

Ei mind jõua ohjad hoida,
Ohjad hoida, kõied kõita. —

Kas sina loodad, et mina lõpen,
Wõi sina arwad, et mina
hakkan — — —?

Mõisa teomeeste kõrvalt sisse- tulekud.

mõisa teomehe kõrvalise sissetuleku asjus õigemaks tunnistama. See herra ütleb, et teomes wõi moonakas aastas 30 rubla kõrvalt wõida teenida. Wida moodi, wõi kus kohalt, seda ta ei ütle — pole wiist ütelda, sellepärast tuleme herrale appi ja näitame must walge peal, et iga teomes mitu ja mitu korda rohkem kõrvalt wõib teenida, kui seda täpet 30 rubla. Ja kui teomehed wähegi minu näpunaidet tähele panewad, on nad ise warsti mõisnikud. Pange nüüd tähele :

- I. Armuline anustab oma teomeest „häbemata lurjuse, lontruse, lojuse jne.“ sõnadega aasta jooksul läbistatu 52 korda. Rahukohtnikust peale pandawa trahwi järele (wallakohtu alla armuline ju ei käi) maksaks see lõbu armulisele iga korra pealt kõige wähem 3 rubla. Kui jaoks teomes 3 rbl. $\times 52 =$ 156 rbl.*)
- II. Kui armuline wähegi helde inimene on, ja seda olla nemad, nende oma kütlemise järele tpesti, siis saab teomes aastas armulise käest kõige wähem 4 korda tuliseid pirakaid suh — ei, wastu wahtimist. Läheme aga jälle rahukohtniku poole, see mõistab kõige wähem korra ette 25 rubla walu raha ja jälle on kõrvalt teenitud 25 rbl. $\times 4 =$ 100 "
- III. Walitseja herra sõimab teomeest just iga jumala päew — kui mitte weel rohkem — aga lepime päewas ühe korraga. Teomehel on aastas 359 tööpäewa, mille jooksul temal alataja walitsejaga tege mist on, sest 2 Jõulu, 2 Lihawõtte ja 2 Nelipühi püha wõime hädapärast arwest wälja jätta. Arwame weel, et walitseja ifka hea tüki wähem ijand on, kui armuline, siis wähendame temagi trahwi summat na 1 rubla korra ette, see teeb siis 359 korra ette justament = 359 "

Ülekanne 615 rbl.

Ülekanne 615 rbl.

- IV. Kädala jooksul peab walitseja harilikult ühegi korra teomeest „läbitloppima“ — sest muudu wõib ta armulise silmis kahtlaseks jääda ja leima kaotada — see teeb aastas 52 korda. Arwame meest silmas pidades temagi walutaju wähemaks, na 10 rbl. peale, teeb aastas 10 rbl. $\times 52 =$ 520 "
- V. Kurbjas kraakjub alati — ei tema mees wahet pea — sest see on tema ainus amet. Ta on ka praegusel ajal mõisa asjanduses üksna tilluse tähtsusega isik, wüies ratas wanfri all. Hindame siis tema kraami ka mehe järele. Üksikuid kordasi on tema juures wõimata meeles pidada ja arweste wõtta — wõtame umbkaudse summa ja katsume hoida, et mitte üle poole kopika korra pealt ei tule, teeb 60 "
- VI. Teomeest trahwitatakse omawoliliselt — administratiivliselt — kõige wähem 12 korda aastas ja iga kord jälle on kõige weikejem trahwi määr 1 rbl. Õigus mõistaks selle temale kindlasti tagasi, oleks jälle 12 "
- VII. Teomes saab aastas harilikult 4 korda palka ja moona, aga selle ette peab tema enne wähemast pool tundi armulise kintsu kaapama ja paitama. Et see kaunis koera amet on, mida inimene naljalt toimetada ei tahaks, sellepärast peab kõige wähem korra ette 5 rbl. arwama — see teeb 5 rbl. $\times 4 =$ 20 "
- VIII. Kui armulist näed, siis on mütti wõtmine ja palja peaga seisma jäämine sünduslik ja niisugust toimetust tuleb aastas kõige wähem 365 korda ette. Otskohejeks tööks seda seaduslikult arwata ei wõi — nii on ta ifka kõrwaline teenistus ja weale selle weel õige alatu iseloomuga töö — nii et 1 rubla korra vealt naeruwäärt odaw hind on — ja kui siiski mõni parun seda hinda paljuts peaks panema, noh, siis nõndku teomes, et parun odawama hinna eest temaga mütsjata räägib. Aga seni kui seda weel sündinud pole, hindame ifka iga korra ühe rubla alla ja see teeb 365 "
- IX. Terwijele kahjuliku korterite tõttu jääb teomes kindlasti enneaegu töödimeetumaks. Selle eest on temal püha õigus kahjutaju nõuda (see ar ei käi küll otse kõrvalt teenistuse hulka, aga et seda süa maale pole weel kujukil nõutud, arwame seda siis ifka kõrwaliseks kraamiks), selle ette oleks kõige weikejem taju ainult 5000 "

Kõik kokku summas 6592 rbl.

* Teatawasti on teomes beafüdamega ja kingib need rahad mis tal wõimalik oleks kõrvalt teenida, herrastele tagasi. Mis paremat tunnistust meil moonata bea seisukorra kohta weel waja on, kui ta nii määratu rikkalikult kingitust wõib teha.

Kui kui näete, ei ole siin ühtegi asja juurendatud ega kallilt hinnatud — waid kõik on foguini kõige wähemalt arwatud. Von Hen ei juutnud selgekõs teha, mida moodi teomes jelle temast üles autud 30 rbl. wõiks kõrvalt teenida, aga „Mats“ näitab täpp-täpilt, mida moodi teomes 6592 rbl. wõib kõrvalt teenida. Ja kui teie „Matsile“ jelle eest aitäh ütelda ei mõista, noh siis on teie südamed küll sarwest.

Kõige suurem heategu.

Hiljuti juhtus „Meie Mats“ ühel haritud seltsi koosolekul olema. Seal oliwad peaaegaliselt rüütlid koos ja nad kiitsiwad ja korlasiwad oma südame kergituseks neid heategusid, mis nad 700 aasta jooksul meie maal korda saatnud.

„Meie oleme neile kirikud teinud, koolid asutanud, meie peame nende hullud ja waesed ülewal, meie muretsemise aasta sajad selle eest, et nende patune ihu hukka ei lähe, meie muretsemise selle eest, et nad aega laisklemiseks ei saa, mis ju ihu ja hinge hukka ajab jne.“

Mats istus nurkas ja nohistas naerda

„Minu onu oli üks tubli mees,“ tähendas üks noore wõitu, pikkade kõwerate koiwadega parun, „tema hoolitsemises wallas tubli ja priske sugu eest. Tal oli kogu wallas 18 poega“

„Noh see on juba liig suur, otse ennast salgaw heategu,“ hüüdsiwad teised.

Seal juhtus keegi „Meie Matsi“ silmama.

„Noh Mats, sina pead ikka ennast targaks meheks, aga mis on siis sinu arwates kõige suurem heategu, mis meie Eesti rahwale oleme teinud? Arwa wälja!“

„Minu arwates ei ole teie kõige suuremat heategu sugugi veel mitte nimetanudgi“

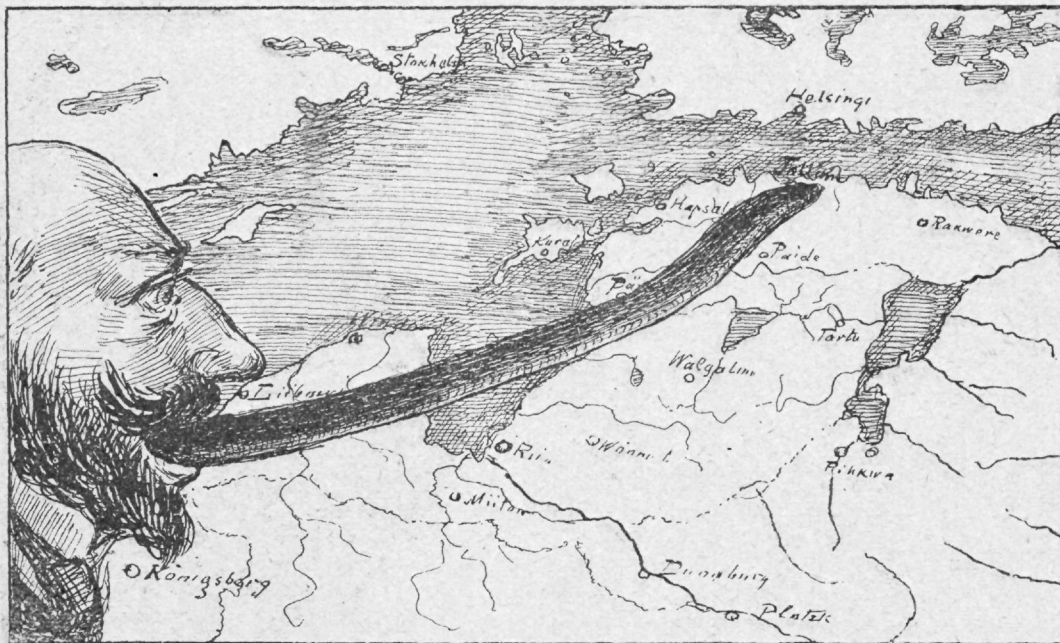
„Mis see siis on?“

„Warta see, et wiimastel kuudel oma kätega selle rahwa waese omaks peksite. Nüüd wast tegite mehise töö, tagusite rahwal mõistuse p... pähe. Siia maale ei saanud nad aru, aga nüüd oli neil korruga päewa selge, mida teha, mida mitte. Ja selle tubli tagumise tagajärg o'i see, et rahwas teid riigi wolikogu walimistel täitsa ära wõitis. Seda tagumist maksab järel tulewatel cestla-tel tänuga mäletada.“

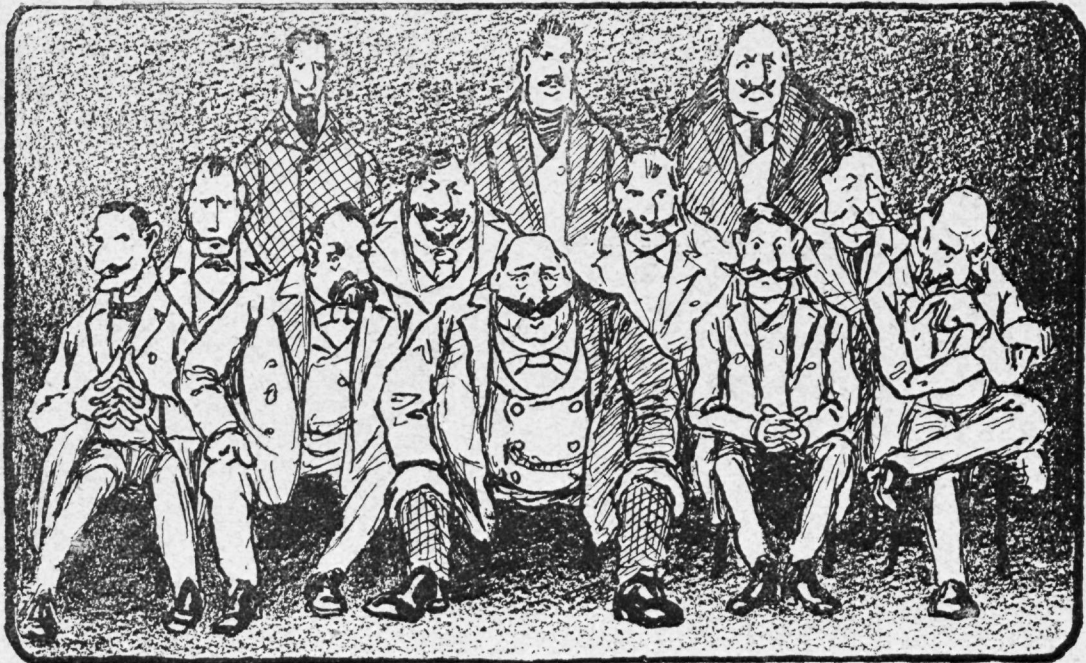
Parunid tegiwad pikad mokad.

Mis kesgi armastab?

- Luuletajad — sepitseda.
- Sulemehed — sõdida.
- Kirjanikud — näpata.
- Ajalehe toimetajad — „juurde lõigata,“ wiilida ja hõoweldada.
- Ametnikud — mõõblid (laudu ja toolisid) po-leerida.
- Arstid — liha lõigata.
- Adwokadid (mõnikord) kaewata.
- Diplomadid — pudru keeta.
- Ärilised ettewõtjad — imeda.
- Kaupmehed — koorida.
- Pandimaja pidajad — nülvida.
- Üliõpilased — purjutada.
- Laewamehed — luisata.
- Kõrtsmikud — jahwatada.
- Noored-härrad — põrandaid „poonida.“
- Preilid ja proudad — pühkida (sabadega).
- Päewawargad — teesid ja uulitsaid siledaks trampida.

Kas Saksa keel on — Eestlastele sillaks õhtu Europasse wõi tahab Saksamaa sellega Baltimaid ära õgida?

1.

„Meie Matsi“ toimetuse liikmed.

Kallis maa- ning linna-rahvas!
Nagu teie ajaleh- tedest vist lugenud olete, on nemad — ajalehed — otsuseks teinud kõikide oma toimetuse liikmete nimesid ühes vastutava toimetaja omaga igas lehes äratrükkida. Kui mina „Meie Matsi“ toimetaja, nimelt vastutava toimetaja, niisugusest otsusest kuulda sain — tabas mind ra- bandus.

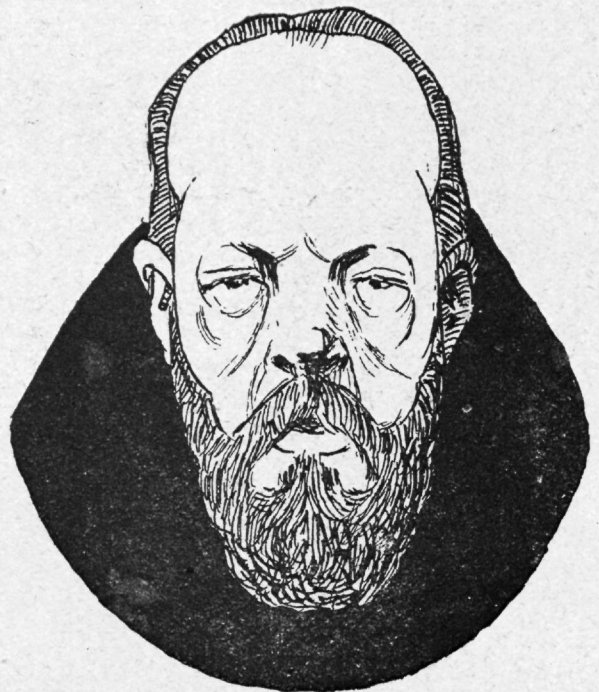
Ja kui ma pärastpoole toibuma hakkasin — oli minul tundmus, kui oleksin ma tapalawale timuka kätte antud olnud. Kas pole hirmus — kõik on otjas! Kui selgesti sain ma Tõnissoni walust aru — kui tema jõulu eel Tartus pidi hüüdma: „Ma olen poliitiliselt surnud!“ Ja mina olen kuulsuslikult surnud. Mis on päris surm niisuguse surma kõrval. Päris surm ei lõpeta inimese politikat ega kuulsust — waid suurendab weel.

Alga need, kes kahte wiimasesse surma sure- wad, ei neil ole, ei ülestõusmist ega igawest elu. Nüüd saate ehk minu walust aimu. Sest mida teie ennemalt toimetaja tööks ja waimu sünnitu- seks pidasite — pole seda mitte. Näituseks mina, selle lehe toimetaja, ei suuda mitte kolmerea pi- kustki täkki kirjutada — ja niisuguseid toimetajaid on väga palju. Siiski on mull nõrk troost ole- mas — tublid kaastöölised wõi toimetuse liikmed, keda ma warsti Teile saan esitlema. Alga mis, mis peawad kääriku toimetajad tegema?

Nemad kelle ainsamad teenistuse liikmed kää- rid, käärid ja ikka ja alati käärid jah käärid on olnud. Teie õnnetumad kääri kangelased — jah, mis teist saab!

Näidake teie nüüd oma lehe lugejatele kääriki ja nemad saawad hirmuga eemale putkama, mina aga esitelen oma elusaid — kuulsaid toimetuse liikmeid. Ring lubage ja waadake:

Nr. 1. Siin on terve trobifond Balti paru niisi ja vonniisi. Meie kõige tublimad, agavamad ja kõige terawa waimukamad kaastöölised. Just

2.

3.

jelle trobifonna ennast äraalgawa kaastöö tõttu on meie leht omale niipalju lugejaid ja sõpru wõitnud. Nemad on alatafa selle eest muret pidanud, et meil satiira ja humor salwed kuhjani täis on olnud. Mis oleks meie lehest küll saanud, kui meil sarnaseid toimetuse liikmeid poleks olnud. Neid kallid kaastöölisi ühikult üleslugeda on nende hulga pärast wõimata. Nende iseloom ja nende idealid on igal ühel üks ja seesama, kui ühte olete näinud — siis olete juba kõike näinud. Pilem tutwustamine on sellep. siin kohal asjata. Soowime neile pikka iga ja ifka niisugust raugemata töö himu meie lehe jaoks materjali muretseada. Nemad on meie uhkus.

Nr. 2. Herra Witte. See herra on lähemas minewikus meie lehele lõpmata palju pilte aineid pakkunud. Tema töödel pole küll ei mingit kindlat sihti olnud, aga ilma selleta pole ta ise sugugi. Uheainsama minuti jooksul wõib nimetatud herral üle 60 sihi olla iga üks weel ise ilma kaare poole. Niisama pikka aja jooksul wõib tema ka kõige Wene parteide poole hoida. Tema on väga wiisakas herra. Uhelegi ei ütle tema ei, waid alati, ja — soowigu nemad iial, mis soowida sünnib, ehk ka mida ei sünni, alati on ta nõus — aga ei täida neid ilma. Kui mõni ka paluks teda iseennast ülespuua (s. o. et herra Witte ennast paluja rõõmuts ülespooks) filmapilk lubaks ta seda teha — aga warsti on naljakal palujal omal kõis kaelas ja herra Witte lubab jällegi edasi.

Tema iseloom tuletab väga elawalt kanawarast meelde. Siljuti sai see agar kaastööline peatoimetajalt luba wäljamaale puhkusele minna. Sest niisugune kahewehklemine oli tema kallist terwist väga rikkunud. Siljuti saime temalt telegrammi, milles mees kurdab, et rahaasjad hal-

was korras olla. Toimetus andis nõu temale neid Monako kaardi pörgu parandama minna.

Nr. 3. Herra Durnow. See herra on suur sotjalrewolutsioner. Tema poliitiline usutunnistus on selge, kui wesi. Tema on suur wõllanälja mees. Tema on väga otsekohese ja õiglase iseloomuga.

Tema ütleb kõigele suu sisse mis tema püüab ja tahab. Ja kui leegi temale millegiski asjas wastu julgeb öelda — siis käib selle käsi väga pahasti. Ehk tema iseloomus küll otse wiisaka herra Witte wastand on — siiski on nemad kõige suuremad ja lahutamata sõbrad siin halli taewa all. Ühte ilma teiseta on wõimata mõelda. Herra Durnow on meile õige palju materjali annud, seda saab weel mõnda aega tarwitada. Olugi et Tema töödel liig werine ja toores maitse on — aga nagu ööldud — ta on ju wõllanälja mees.

Ka temagi on puhkusel. Rahaasjad on temal heas korras. Peale selle olla ta weel suur naiskütt. Si tea kuidas tal wäljamaal asi selles asjas õnnestab.

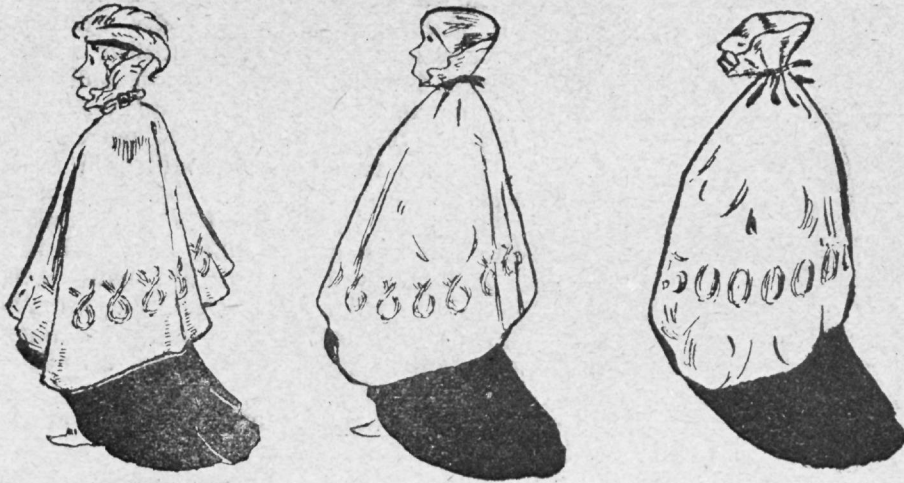
Nr. 4. Herra Rõrb. Halenäljaka palade muretseja. Ainult kõige tema töödega peab väga ettemaatlik olema. Sest tema on väga maias, kõiki kääride abil toimetama, pahemal korral weel ärakirjutama. Tema on siiski selle peale waatamata palju, jah liiga palju halenäljakaid palasid muretšenud. Politilist ilmawaadet temal pole olemas — tasku on temal kõik. Abielus olla ta

4.

ka üsna õnnelik, sest tema küljeluul olla wägew maja sõber. Wiimasel ajal muretsetes see herra meile õige palju halenäljakaid lugusi. Temal nähti selle töö jaoks nagu haiglane tegewuse palawik olema. Olime tema kalli terwise pärast üsna mures.

(Järg tuleb.)

Rikka pruudi ja rahakoti metamorfosa.

Joonud eestlane ja kaine ameriklane.

targu, mõistlikult ja märgu, selle peale vaatamata, et ta nõnda oma asjaga ajast ja arust maha jääb.

Ainult siis kui „purjed“ peal ja veri rutemalt woolab, tuleb kiiruse mõjul mõni ülearu ruttamine ette, mille üle jälle teised „targa peaga“ inimesed endid kas wõi katki wõiwad naerda. Näitused:

Kahejalapeal käimise asemel ajawad mõned endid, muidugi käigu kiirendamiseks, neljatõllakile edasi. — Üks olla ka weel sarnasel korral iseennast iseenese ratsahobuseks pidanud ja armuta nuhtlema hakanud. Ta soowinud tuhatnelja ja mitte traawi edasi jõuda. Pärast, kui pea juba selgemaks ja tuju aeglasemaks hakanud muutuma, oiganud mees kraawis seljali maas: Ära hobuse kurikeha wiskas mind seljast maha ja jooksis ise minema!“

Ühel jälle pole aega olnud wastase pead ülesse otsida, saanud iseenese tutid pihusse ja rebinud neid, et küll sai.

Üks jälle oli laadalt walged wene-saapad ostnud, need koju tulles teele ära kautanud, kodu aga, ilma et kadumist aega oleks tähele panna, oma paljad jalad uute saabaste pähe mustaks tõrwanud.

Huwitaw on kaineid ameriklasi joonud eestlas-tega wõrrelda. Leidub palju sarnadust. Amerikla-sed teawad, et aeg tuule tiiwul edasi tormab, ja et nad tast maha ei soowi jääda, sellepärast ajawad nad endi asju niisamati lennul ja keerul, kui tuulis-pask. Nõnda jõuawad nad enamasti edasi, aga teinekord teewad nad sarnase wäledusega endile ka koledat kahju. Näitused:

Teritaja Nju-Jorgis oli, kasulikku tellimist suure rutuga täita püüdes, kogemata teras-asjade pähe oma kaks sõrme käiaküna külge kinni kruuwinud ja kol-manda nagu naaskli terawaks käianud.

Kesgi sepp oli weel paremini teinud: oli raua-tüki asemel enese pahema käe tulde pistnud, kuu-maks ajanud, sõrmed kingnaeltteks tagunud ja siis nendega hobusele raua alla löönud. Eksitust oli ta

„Aegamööda asi hea ja karme töö on kärnikane,“ ütleb kaine eestlane ja teeb siis ka kõik tasa ja

mehike alles siis märganud, kui hobune juba ära oli wiidud.

Üks isand oli jälle reisi peale minnes nii wäga rutanud, et sadula mitte hobuse, waid kogemata ise-enese selga oli sidunud. Oma eksitusest oli ta alles siis aru saanud, kui ta kaua-aegsete asjata katsete järele, et sadulasse hüpata, puruwäsinud oli.

Jälle teine jäntka oli kella asemel iseennast ülesse keeranud ja nõnda siis, nagu arwata wõib, wäga piinlikusse seisukorda sattunud.

Kained ameriklased lööwad, nagu näha, meie joonud eestlased weel kaugelt ülegi.

Tõdets läinud wanafõna.

Geomees Tiks sai 400 hoopis witsu selle eest, et ta 1905 a. fewadel palgale pijut liisa oli palunud. Armuline „moisawanem“ waatas ise pealt ja kiitis:

„Wottab see and wastu; mida libedam wits, seda armjam laps.“

*

„Mis kottis, see kodus,“ kiitis Kõrwi papp, kui ta pankrotilehe teisele laela sai määrada.

*

Kah üssetukkuund.

Paksu Margareta mehed nägiwad hoowi peal kassi. „Kudas ja küssu siia oled sattunud?“ pärisiwad wangid. „Käisin mõisa põllul hiiresi püüdmas,“ oli kassi lühike wastus.

Tarkust pole tarwisgi
Maailma sees,
Küllalt, kui nägugi
Tark on sul ees.

Kesgi ei küsi, kas
Midagi tead,
Ainult diplomijid
Näitama pead.

Ärge ekfige!

Petersell ja Tuisukott olivad kasu-, kooli-, leeri- ja liisu- — peale selle veel ameti- ja suguwennad, mõnikord ka kälis- mehedgi, ja selle juures veel head-, ustavad-, südam- ja fina-sõbrad, ehk nende iseloomud küll otjast otjani lahku läksiwad: üks oli ettewaatlik, edasipüüdis noormees, teine kaunis kergemeelne ja pealiskaudne pillerkaaripidaja poisske.

Ühel ilusal päewal, kui nad kogemata kokku puutusiwad, seletas Tuisukott, et ta täna Peeterselli juurde sõbraks tuleb, sest et ta õhtul sealpool sõberil olewat ja õhtu hilja enam koju ei taha minna, sest et ta sealt hulkmaad eemal elas. Sõbrad soowisiwad lahkudes üksteisele hea jälle — n ä g e m i s e a j e m e l l i h t s a l t „head n ä g e m i s t“, mis aga siis, kui juba pimedus maad ja pilkane pime rahwast kat- tis ja Tuisukotil „prillid raswased“ olivad, sugugi täide ei läinud.

Tuisukott tuli õõsel kella kahe ajal ja otis pimedas pikas koridoris Peeterselli usti. Siin oli terve rida mõlemil käl wäljese mõõblitega-tubasid.

„Üks, kaks, kolm.“ luges Tuisukott käsklaudu kobades. „Neljäs üks — siin ta ongi.“

Tuisukott puges salaja tuppa, ja et mitte sõbra und rikkuda, tegi ta ennast pimedas tuas wähehaawal riidest lahti, läks kitiwarwalile sohwa juurde, leidis sealt padja ja waiba ja heitis magama. Önnetuseks kippus kõha peale. Ta tahtis seda küll taha teha, mis aga korda ei läinud, nii et ta kaunis waljusti pidi kõhima.

Magaja teises seinas ärkas ülesse. Ehk Tuisukott muidu küll mõtlemata ja ettewaatamata oli, siisgi oli ta selle juures ka wäga wiisakas ja arg. Ta ei lausunud sõnagi ja mõtles, et ehk sõber jälle magama uinub.

„Gustaw, bist du?“ kuuldis teisest seinast unine nais- terahwa hääl.

Tuisukott waene fargas sohwa pealt maha, nagu oleks madu teda hammustanud.

„Ei, ei! Ich bin nicht — mina olen, mina —“

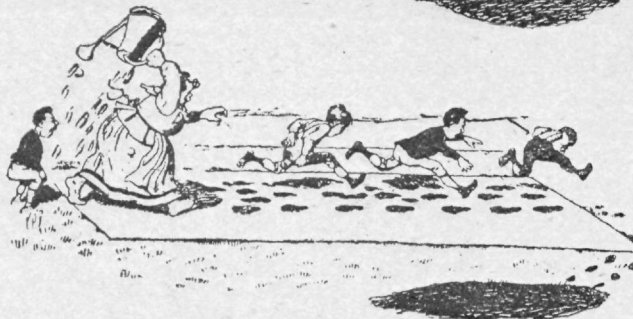
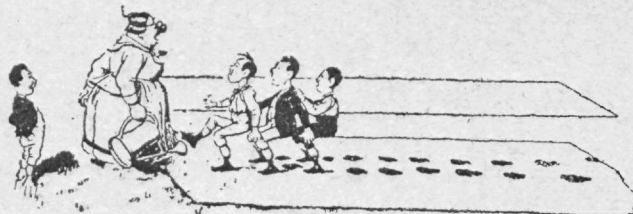
„Wer ist?“ küskatas ehmatanud naisterahwas.

„Ärge ehmatage preili, proua, Jumala pärast, ärge kartke! Ekijin kogemata ära — tulin teisest uksest — palun andeks! Silmapilk panen riide, lähen. Palun wäga, wabandage! Oh Jumal! Silmapilk! Pagan wõtku — kus mu püksid sawad! Ah, siin! Kohe, kohe! Kohe — west — warsti! Palitu, müts — walmis! Head sõd, proua, andke andeks! Üks on wist siin?“

„Oi, oi, luhu te tulete, minge wälja, Jumala pärast!“

„Palun wabandada — pime — ei näe — leidisin!“ —

Nooredmebed, ärge ekfige! Iga naisterahwas ei lase mitte oma sõbratu rikkuda!

Elutarkus.

Kui tahad tarkust näidata,
 Pead arwustajaks hakkama.
 Kui tahad kõigil meeldida,
 Siis pead raha pillama.
 Kes tahab kergelt leida naist,
 See sõitku Narwa sedamaid.
 Kui soowid ostjaid jutule,
 Jutt olgu hästi sopane.
 Et leht tooks kasu kuhjaga —
 Ta peab kõmu tegema.
 Et wihamehi koguda,
 Piad õigust kõigil' ütlemata.
 Et naeru alla langeda,
 Pead hädas teisi paluma.
 Kui peab „Mats“ sind pilkama,
 Pead narrust, kelmust tegema.

Sulemees.

Kangapleekija ja wallatumad lapsed.

Loomade majas.

Waataja: „Kus siis teil see kuulutus fideetud suur hüglamadu on, mis siin pidi näidatama?“

Maotajutaja wäike poeg: „Madu ei saa täna tulla. Seda peab wähe toppima, takud tulivad eila wälja.“

Peremehe seisukohalt.

Lõuka peremees tuleb heina ajal laupäewal toasti lõun- söögilt. Sulased magawad pihlaka all ja wõtawad süga- wasti norskades „sõõma pealisk“. Peremees hõikab:

„Poissid püsti! Täna on waja heinad küüni saada. Homme kirikus saate magada.“

Tema ilmawaade.

„Kuidas on Teie waade poliitika asjus,“ küsis sõber suu- kaupmees Heimakilt.

Heimak (kes naese tuhwi all elab): „Mina olen küll langesi konstitutsiooni pooli, aga wanamoor kiidab piira- mata isewalitsust.“

Kahe naese mees.

„Pet. List.“

Beenemaitselijelt.

„Ta põgenes väljamaale“, üeldakse lihtinimese kohta kes oma nähta terweks tahtis hoida.

„Nad sõitsivad väljamaale terwist parandama“, üeldakse „suurmehe“ kohta, kes paremaks arwas oma ülekohustuste tegude eest wastutusest peajeda.

*

Wiisakasti.

Paks Kaarel: „Küll siis fondijahud odawaks lähewad, kui sina Ford sured“

Pikk Willem: „No ega sinugi surma korral seep enam endist hinda jää maksma.“

*

Si olnud fiiret.

Naabri poiss jookseb hing rinnus Laisa Hansu sauna juurde ja karjub:

„Zumala pärast! Tulge jõe äärde. Naene kukkus jõlle ja weji wiib allapoole.“

Lais Hans (wõtab mütti ja hakkab piipu toppima): „Mis pagan ta nüüd sinna läks solistama, kui ise ei oska ujudagi.“

*

„Arg koer, terwe naha“.

arwas Durnow ja hoidis wolikogust eemale, kuid „igauks jaab oma palka, kahe pere koer saab malka“.

*

Kudas mina poissmeheks jain.

Mustad lehed päewaraamatust.

Sagedaste leiame me niihästi raamatutes kui ka ajalehtedes mitme küünra pikkused jutud, pealkirjaga: „Kuda mina naise wõtsin“. Kui ka paljudel sarnane pealkiri puudub, on nende sisu ikkagi armastuse lood kosimise lõpuga. Nimi küll teine, aga sisu ikka üks ja seesama.

Meie aegsed kirjanikud ja kirjastajad muud ei mõistagi pakkuda, kui ainult armastuse lugusi, mida peenikese maa keeli ka „romaniks“ nimetatakse. Tahetakse meile mõnda uudist wõerastest rahwastest, loodusest wõi koguni sõjast pakkuda, jah, ma wõin oma wiimase rubla peale kihla wedada, et see jällegi kahe noore inimese armastuse lugu saab olema. Jutustus wõi roman kubiseb kaelamurdwatest tükkidest ja nõretab werest. Kui palju need armastajad wiletsusi ei näe, surma suus ei ole, üksteisest ära lahutatud ei saa, siiski nad lõpuks üksteist leiawad ja endid abielu sidemetega ühendawad. Ei leidu emakeeles nii „tõmbawaid“ lugusi, siis otsitakse wõerastest keeltest raswasemad jutud wälja, pandakse meie keelehildud ümber ja saadetakse siis 50—100 andeliste raamatutena õgijate — ah ei, armastajate kätte, tahtsin üelda . . .

Armastuse lugusi etendatakse ka näitelawadel ja mõnele näitemängule pandakse tore nimi „Poissmehed“. Kas see ei ole mitte auusa poissmehe nime teotamine?!

Iseäranis armu noorte inimeste silmis leiawad luuletajad, kes oma wägewate armastuse salmidena noorte erkude peale mõistawad mõjuda. Salmid sisaldawad aina neiu sinisilmasi, kullakarwa juukseid ja ära unusta mind lillesi. Neis ülendatakse armastust taewani ja kiidetakse selle suurest jõust, nagu:

Waat armastusel tugew jõud
Weel tugewam kui teras, raud . . .

Ja meie noored-mehed? Oh, need on nii elu ja tuld täis, et hoidke alt, neiu! Pisukene wiga ainult see, et neil kosimise juures „pisut“ maitsepuudust märgata on. Seal muutub nende wägew luulehimu — raha himuks ümber. Nad ütlewad tihti neiudele:

· Kui on sul raha, siis: Tere ka!
Kui pole, kasi minema . . .

Kas tänawu wõi minewal aastal, seda enam ei mäleta, aga ükskord see ikka oli, wõtsin ka nõuiks romani-kangelaseks heita. Tegin otsuseks: mitte raha himu orjaks hakata ega ka luulel lennata. Walisin kesk tee, kuid sellegi pärast kukkusin läbi. Kus sa inimene saatuse käest peased! . . .

* * *

Kuulasin eide õpetusi ja taadi tarku juhatusi ning astusin teele. Läksin tüki teed edasi, kuulsin, keegi tuleb järele. Terwitame, teeme juttu. Temal seesama tee jalgade all. Nähti küll wana poissmees olema, aga eks armastus teeb kõik imet (teeb ka wanad poisid ogaraks).

Meie sammusime abielu turule. Tee äärde oliwad pikad postid üles pandud, suured nimelauad küll. Need juhataxiwad eksinud teekäijatele — õigem üeldud kosilastele — teed, kuhu majasse sisse käänata. Hõlpsamaks õige tee ülesleidmiseks oli lauakeste peale kaasaraha summa suurus üles märgitud, mis nagu kuke pilt aabitsa kaane peal kaugele silma paistis.

Mu teeseltsiline ei saanud muud, kui ühe posti alt teise alla jooksta ja kaela kangeks wahtida. 500 rubla luges ta siit, 1000 rubla paistis sealt. Ta nilpas keelt nagu rebane wiinapuude all.

Minu peale see mõju ei awaldanud. Hm! . . .

Kuuldus kisa, kära, ülepakkumine. Meie olime eesmärgil, abielu turul.

Mäemõisa karjamansel peab Saksamaalt toodud lambasihwriga kosjakaupa. Ta on asja pärast juba mitu korda papi juures käinud, aga kirikherra teeb ikka takistusi, sest Saksaisanda paberid ei ole kõik korras. Wiimaks wihastab mansel ja kurjustab: „No olgu kuda tahes, aga tulewal nädalil hakame meie peale.“

„18—20 aastane neiu. Kaunis laad ja auu-
wäärt wanemad. Terwed hambad ja head elukom-
bed. Kes pakkub?“

Nihutasin ligemale. Mis meil siis pakkuda oli?
Iseennast ja oma terwet elu, noort südant ja sooja
armastust. Neiu peab mulle kõik olema ja mina
tahan teda kätel kanda.

Pakkusin.

Neiukena oli minu nõuus: „Säh, wõta minu
käsi ja ole mulle truu . . .“

Tema wäike, soe südameke tuksus juba: esi-
mest korda, teist korda ja —

„Kas ei paku keegi rohkem?“

Seal arwasiwad isa ja ema minu wäärtust tühi-
seks, ütlesiwad, et sest ei tulla midagi wälja. Tütar

on „kaup esimeses wäärtuses“, pakkujaid pidi ju
ikka olema.

Wahe ajal oli minu tee-seltsiline wälja urgitse-
nud, et minu tahetawal seda wa mammonat rohkeste
on. Ta pakkus oma päristalu kõige kraami ja ra-
haga (küllap temal seda wähe wõis olla), ilusamas
kambris peab ta elama ja wedruwankris sõitma ja
— ma lisan omalt poolt juurde: wana poisi ronka
wõib omaks küljeluuks pidada.

Pakkuda enam tarwis ei olnudki. Kauba hind
oli ju küllalt suur ja see mõjus. Haamer langes.
Raha oli wõitjaks jäänud. Oksjoni protokoll pandi
kirja ja kuulutati pühapäewal kantslist maha. Kiri-
kus aga nimetati seda kaupa „kristlikuks abielusse
astumiseks“ . . .

Nii oli minu naesewõtmise plaan
täieste luhta läinud. Kuid sellegi-
pärast:

Ei naist ma wõta iialgi
Ei jää ka kauaks üksigi
Waid pea pean pulma päratu
Ja kosin kaasaks tüdruku.

Meie Matsi poolwenda
Meie Mihkel.

Kudas mees, nõnda müts.

Sellest on mõni aeg tagasi. Ba-
ron von X. oli fubermangus suur,
dieta suur ametnik. Kord saatis ta
toapoisi omale uut mütsi tooma. See
walis kõige parema wälja, mütsi-
meister pakkis sisse ja müts kanti
herra kätte.

„Palju müts maffis?“ küsis herra,
ilma mütsi peale vaatamata

„Wiis rubla“, seletas toapois.

„Wiis rubla! Kas see mõni mehe
müts olema? Mine tooma parem.“

Toapois läks ja teatas herra
käsku. Nad oliwad nõuuta, sest pa-
remat mütsi enam ei olnud, kuna
herra uue mütsi tingimata pidi saama.

Mis nüüd teha?

Seal tuli mütsimeistril hea nõuu
korraga meelde. Ta haaras sellefama
mütsi kätte, silus harjaga paar korda
üle ja pakkis uueste sisse.

„Wiige seejama müts uueste herra
kätte. Kui ta hinda küsib, siis üelge: kakskümmend wiis
rubla. Ulejäänud raha jaotame siis eneste wahel ära.“

Toapois läks.

Herra waatas kübarat ja küsis hinda.

„Kakskümmend wiis rubla“, andis toapois wastufeis.

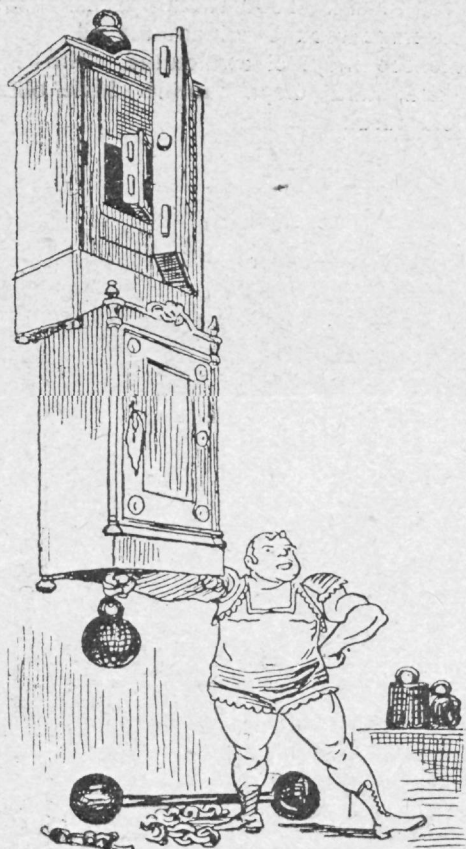
„See olema tubli! Noh, see olema alles mehe müts!“
kiitis herra, sest et ta „mehe kohase“ mütsi oli jaanud.

Ei wabandamine awita!

„Mul on jõudu küll, aga see on la h ja jõud.“ dien-
das maadleja, kui ta kolmat korda alla oli kukkunud.

„Mis see korda läheb“, arwas teine, „sul wõib ju
jõudu olla, aga r a m m u ei ole.“

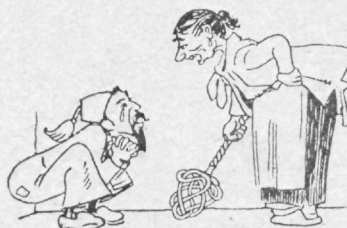
Suurte meeste kodujest elust.

Atleet Alfermannu

Lõwitaltsutaja Vausmann

kodu naese juures.

naefega turult tulles.

Pildid elust

Juhtumine Pärnus.

Juhtumine Tartus.

A. Needra püüab oma raamatukeses „Mis otsivad mässajad meie kirikutest?“ (Pukitsa tõlkes Eesti keeles ilmunud) kurvastawate kirikurahutuste põhjuseid ainuüksi kihutajatele süüks panna. Soowida oleks, et lugupeetud teolog raamatukese kirjutaks: „Mikspärast meie juures ainult luteriusu kirikutes kõlbmata korratusi sünnitatakse, kuna Wene õigeusu kirikutes seda ette ei tule?“

Tulewane kapitalist.

Raupmehe poeg lõikab jalajas leiva pealt wiluka ära. Ema juhtub peale:

„Cedi, mis sa seal teed?“

Cedi: „Lõikan aktiwa leival kupongisi küljest ära.“

Ära teadnud.

Ema näitab wäikese tütrele tiigi ääres pardipoegi: „Näe, seal on pardi lapsed ja see suur siin — on nende ema.“

Tütar: „Kus nende papa on? — Ah, ma tean: ta on flubis ehk sõidab jalgrattaga.“

Ujad muutuvad.

Enne „nellade“ pool:

„Tiiu Tassane“ ja helde,
Oli armas minule. . .“

Nüüd hädaldakse:

„Tiiu Tassane“ meid peksab,
Ei ta meeldi põrmugi. . .“

Vänese laul.

Oh kui õndsad on mu päewad
Seda kõik mu wennad näewad,
Mind kui murdjat kardetakse,
Kurka peitu poetakse,
Lõõn nüüd talu aedas lusti,
Koorin õunapuid ka hästi.
Ei mul pole karta püssi,
Püstolit, ei pikka püssi.

(Bijut järel mõeldes.)

Tahan terveks hoida naha,
Peidan ennast pöösa taha,
Mõisameeste eest.

Rah streik.

Noored elumehed tulewad rohelistest. Üks purjus-olejatest kukub kraawi ja jääb sinna lamama.

„Mina ei tule, mina streigin,“ lallutas ta teiste kutjumise peale.

Tähendusrikas juhtumine.

See sündis sel sügisel, kui Tallinna saksad endi raskete rahakottide ja raswaste magude eest kartma ja wärisema hakkasiwad, ilma et neid õieti hädaoht oleks ähwardanudgi. Ning nad asutasiwad endile sõja- ja tapariistus ihukaitsewäe, kes siis pidiwad walwama, kui saksad wõtsiwad magada.

Üks osa ihukaitsewäest pandi börsesaali korterisse, kus nad kohe pidiwad kardetawa waenlase wastu waprasti wõitlusele ruttama, kui hädapasun hüüdma hakkaks. Senini wõisiwad nad saali põrandale puistatud põhu peal puhata, sest mustasajamehi ei pidanud nende isandad parema aseme wääriliseks. Waenlane ei ilmunud, aga padrunite paukumine, kuulide lendamine ja börsesaali purustamine ei jäänud olemata ega tulemata.

Börse sakste sulane lükkas hommiku mustasajameeste sõnniku põrandalt roobiga kokku, ajas ahju ja pani tule otsa. Ja siis sündisgi suur raksatus ja ahi langes waremeteks kokku, ja saali seinad kõikusiwad, ja lähedal olejad langesiwad silmili ja seljali maha.

Ja härrad löiwad endi wastu rindu ja tegiwad oma suud lahti ning ütlesiwad: Kas need ei ole meie endi raha ei maksa!

Elu on üks tants!

Lemmingine.

„Elu on tants!“ — ütles omal ajal waltserite kuningas Joh. Strauß ja kirjutas waltseri „Das Leben ein Tanz!“ Ja tõepoolest mund ta ka ei ole kui üks tants! Ka meie eestlased tantsime oma tantsu ja nimelt — juba 30 aastat üht kadrilli. Nüüd jõuab see aga juba lõpule. Nagu nimetatud, algasime meie kadrilli juba umbes 30 aastat tagasi. See algas meil kange lugemise ja palwetamisega, mis kadrilli esimene duur oli. Selle järele tuli kange wäljarändamine, kus iga kolmas sõna igal ühel, olgu see linnas eht maal „uhtsuhunmi ja uhtsuhunmi“ oli. See oli kadrilli teine duur. Sellele järgnes kange karstus, mis kadrilli kolmas duur oli. Karstuse järel tuli hirmus kaardimäng raha peale ja kiskumine. See oli kadrilli neljas duur.

Sellele järgnes suur hobusewargus mis kadrilli viies duur oli, kuna kuues duur, — Finale, eht galopp — kole streikimine ja „mässamine“ — meil praegu käes on, millega kadrill ka lõpeb. — Saame näha misjulgust luuga meie siis edespidi kaaberdama jälle hakkame?

Õpetuse tund.

Oli Wene keele, loomuliku Wene keele õpetuse tund. Andres tahtis täna kolm ainet lastele selgeteks teha ja nimelt „rusikas“, „ingel“ ja ajasõna „õppima“.

Kõige pealt tuli rusikas ette.

Andres Sarw astub ühe kahuspeaga poisikese ette, sirutab oma lahja kondise käe üles ja hüüab peenikese, weidi kahiwewa healega, mille juurest tiistikuse lõhna wõis tunda:

„Bot tulak.“

Kahuspeaga poisj tõmbas pea ehmatades tagasi.

Nüüd sirutas Sarw rusika poisikesele õige niua alla ja küsis.

„Shto eto takoe?“

Poisj waatab esmalt kartlikult Sarwe peale, piilub siis alt kulmu oma seltsimehe poole.

Wastust ei tule.

Kooliõpetaja sirutab rusika weel ligemale, kordab uuesti küsimust — wotab — tagajärg endine. Kui wastust ei tule, pistab herra Sarw rusika järgmise poisikese nina alla ja kordab oma küsimusi. Wilksti waatab poisj seltsimehe poole, läheb äkitselt üle näu punasaks ja pahwatab siis poole nutuga:

„Temale näh — tema warastas mu kotist eila sepiku kannika ja sialiha tüki ära.“

* * *

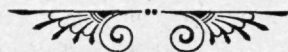
Herra Sarw ütles Wene keeles lühidelt ja selgesti, et ingel waim on ja taewas elab. Sellejuures näitas ta näpuga lae poole. Kuid wäikesed puupead ei saa aru, mis ingel on ja ei teadnud ka seda mikspärast kooliõpetaja lae poole näitas. Wiimaks sai Andres wihaseks, ta kirus õige südame põhjas neid puupäid, astus ühe juurde, kirjus sellele kõrwa sisse: „Ingel on waim ja elab taewas? Selle juures wõttis ta suure hooga poisikesele käest kinni ja tõstis selle ülesse.“

Seal tuli terasel poisikesele meelde, mis kooliõpetaja tahab. Rapsti kargas ta üles, pingist wälja ja ukse poole. Kiiresti jõudis herra Sarw poisikesele mehel õlast kinni haarata ja küsis wihaselt: „Ruhu ja jooksed?“

„Lakka.“

„Mis sinna?“

„Palu Mardil on piip ja tubaka tott aluskoti sees. Teie käsksite ju need sealt ülemalt ära tuua.“

Täbikukkunute marh.

Kauem manistikfanda ei taha,
 Kraed faelast ja manschetid käest.
 Uuri fettid kui ahelad maha,
 Kuld sõrmused tülist meil eest.
 Maha müime kõik lauad ja toolid,
 Kõik mööblid mis kodus meil weel.
 Ainult furnaks meil kõwad kastorid,
 Nende kandjaid ei falli me meel.
 Seft ülesse hüüab meid „Bachuse“ heal,
 Tund tulnud kus trimbata waja.
 Kui futjub ta heale faja:
 Tee lahti, ta on seal.

Wõltsimata isamaalane.

Sind armastan ma jää—rjest, Sind kiidan lau-
 lugaaa— jorutas Tuti Ruup, kui ta kõrtsimehe püh-
 kehuniku otsast porisse oli weerenud ja suudles isa-
 maad nii palawasti, järelejätmata. . .

Odaw elu.

On aga terwis küll kallis asi“, soigus wana-
 mees, kes tõbewoodilt üles oli tõusnud.

„Elugi pole nüüd kuigi kallis — mis su ter-
 wis siis nõnda maksab“, waidles naabri perenaene.
 Mis see meite wanamees siis maksis? — 30 kop.
 Lasksid teise kuue kuuliga surnuks, püssitais maksta
 6 kop.

Prowokatorisi ja skorpionisi
 tarwitab mustasaja kokkuseadmiseks
 Nella peawalitsus.

Õieti öeldud.

„Ega me' kaugemale saagi; ikka alles a b-jär-
 gus oma naljadega“ — pahandas talusulane, kui ta
 Masinga aegseid nalja-raasukesti „ilukirjanduslisest
 lisast“ juba 13. teisendis arwas leidwat. „Jkka
 „A.“ — ikka „B.“

Eesti ajalehed ja ajakirjad.

Uus Aeg, Walgus, Teataja,
 Olewit ja Sakala,
 Noorus, Eesti Postimees,
 Wabadus ning Põllumees,
 Päewaleht, ja Isamaa,
 Elu, Majapidaja,
 Kodumaa ning Wirulane,
 Rahwa leht ja Mesilane,
 Kalem, Rahwa Iõbuleht,
 Säde, Postimees ja Täht,
 Linda, Koit ning Testlane,
 Edasi, Aeg, Saarlane,
 Nalja Liisa, Waba Sõna,
 Meie Mats ja Nalja Wana,
 Meie Matji wastane,
 Pilke nali, Sädemed.

Eit: „Wälja woodi alt!“ — Taat: „Pole käskida ühtigi, mina olen majas
 peremees!“

• • • Uuemad sõnumid ja telegrammid. • • •

Waidast — Jüri fihelkonnast. Sõjawägi tegi sünni-
niiuguse wägitiiki ära, mille kõrwal Tsushima lahing täiesti
null on. Terwelt 30 joltatit wõtsiwad magawa Mait Re-
base unepealt järgiwäl finni. Wõit oli hiilgaw.

Tallinnast. „Waateleja“ sai „Päewalehe“ poolt esite
päris pimedaks pistetud ja peale seda kõige mustemaks
mustajaja lihtnaks määritud. Aga see sündis unes. Ja
waata, kui „Päewaleht“ üksford unest ärkas, tegi tema
oma filmad lahti, aga tema ei näinud tepe enam. Tema
kõbis käsitaudu teiste jella ja waata kõiit waatelejad wa-
tasiwad teda ja nägiwad teda musta ja porise olewat.
Waata siis sündis wali noomitus ja noomitaw fuultis, et
noomija heal tema healega sarnane oli. Siis ldi noomi-
taw omale wastu rinda ja ütles: „Tõeks on läinud wana-
sõna, et pada fatalt sõimab.“

Siin käsiwad tööta töölise saaditud Tarakanni
herral wõderusel. Tarakanni herra pööris neile jella ja
ütles neile üle öla, et tema ainult „nella“ mehi oma lauda
wastu wõttab. Tema olla ju neile õnnetutele „nella“
meestele 25000 rbl. wälja jaganud ja need 4000 rbl. olla
sinna weel marjaks tarwis. Sest „nella“ mehed olla täi-
esti lollid ja lollid tarwitada ometi enam abi kui selge
peaga tööta töölised.

Haruldane ime sündis turu sõõgimajas „moorpraega.“
Parajasti kui sõõja kahwli moorpraeg sisse torkas hakkas
moorpraad elama. Sõõja jooksis esimese ebmatulega po-
litseisse ja sealt Dr. Masingi juurde. Selle ime seletust
wõib juba iga sõõgipoe pidaja seletada.

Jalgi puieestil pühitseit hiljuti õpetaja Lemmi poolt
sisse. Üleamnetumad inimesed tahtsiwad seda puieestiku „kui-
maks“ jätta aga õpetaja isand arwas, et wiin on jumala
wiljast walmistatud ning meie kohus on seda tänuga
pruutkida.

Hiljuti ostis Doktor herra meie hale kuulsa walge
ära. Sellega on siis Mats omas ettekuulutusjes rängasti
esinud (Teatawasti kuulutas Mats juba pillitult seda
filmipillu ette, kuida walge mustlastele pidi müüdama).
Nüüd on mustlase asemel Doktor. Siisgi arwab Mats,
et see walge enam mustlasele, kui õpetlasele omane oleks
olnud — sest kuida riimib see ent kokku — kõigist põlatud
walge fronti ja kõigist luugupeetud Doktor — see on ju hul-
lem, kui rätsep jalku turjal. Aga mustlasele oleks ta tõesti
omane olnud. Aga kõige parema meelega oleks Mats
seda näinud, et walge ikka oma ema kõrwi juurde oleks
jäänud. Siis ole's sealt poolt meil ikkagi wahete wahel
kaastööd loota olnud. Sest see paar hobuseid, kõrw ja
walge, on meie toimetusele tõesti palju materjali wedanud.
Nii oleme meie korraga kahest kaastöölisest lahiti. Aga mis
sinna parata: inimene mõtleb — aga ei juhi igalord mitte.

Et kõrw tööpõkkult lahtub selle üle awaldame oma
kõige juuremat tahtsiuit.

Pärnuist. Rahustajad annawad rahwale prii eten-
dusi. Hiljuti ristisiwad nemad endid asja- aja- ja ameti
kohajelt, nimelt — uulitsa sopaga. Peale seda pidulikku ta-
litust lajewad nad nüüd ratsa mööda jalainimeste jalg-
teest ja teewad muud faru tükka.

„Sanitâts-Umt“ on otjusele jõudnud, et mustus ja
halw hais kõige paremad terwise kojutajad on. Oma ot-
jusest pidada ta päris ennast ärasalgawa wisadusega finni.

Puupapi wabrik on seda otjusi ka omaks liputiwaks
wõtnud. Tema proowib ju mõnda aastat kalade kallal
oma tegewust. Ja tagajärjed on hiilgawad. Kalad, mis
weel elusse on jäänud, on juba selle tegewuse järeldusef-

inimeste eest kaitsetud — sest nende liha ei jõe keegi. Tai-
metoitlaste poolt on wabriku walitusele aruühind määratud.

Cand. Niggol oli jaksstele ikka pinnaks filmas, aga
nüüd on osawal tohtreil Härramannil korda läinud tülita-
wat pinda filmist wäljastkuda.

Mõned kooliõpetajad pandi meil tõrkumise pärast
nurka piisti ja põlwise erneste peale — aga nüüd on neid
natufene tutistatud ja oma kohtade peale tagasi kästüd
minna.

Raidest. Kadakasajaks ja wõna Pitt Hermann waid-
lewad libedasti, kumb neist kõige wanem on. Esyllaste
arwamise järele olla mõlemad ümber tehtud.

Siunmaalt. Põllumebed on hädas, mis ajalehtedele
wastata. Ajalehed saatsiwad järelepärimise, kumbale poole
nemad hoida, kas individualismuse wõi kollektiwiismuse
poole. Mehed tegiwad otjuseks jaatkonda saare targa
juurde läkkitada, et tema käest järele pärida, mis isandad
need pillkade nimedega mehed on ja kumb neist rahwa-
mees on.

Wiljandiist. Wiljandi ja Pihwa wahel peeti det-
sembri kuust saadik sõda. Pihwa kroonit wõitis ja wiis
sõjawangid Pihwa. Nüüd on mõlemad pooled wiist lep-
pinas, sest sõjawangisi hakkab kodulinna tagasi ilnuma.

Kafwerest. Suur maawärijemine. Täielikumad tea-
ted puuduwad

Wõnnust. Hirmus õnnetus. Parun Kampenhausen
pisteti tõeks otjaks poliitiseisse pogrissse. Seal olles tulnud
tema naljakale arwamisele, et sõjaseadus ka parunilegi wõib
pahaks minna.

Belostokist. Weri, tija, aurtu, suits.

Läänemaalt. Kui walla rahwas käis minewal aas-
tal mõisaherrast kõrtikintipandemist palumas, si s ütles koo-
liõpetaja Imberg Läänemaa parunile otjekohe suu sisse:
Kõrtikomanik, kes wiinafauplemisjega wae eid inimefi
nõõrib on niisama nurjatu kui see, kes hooramaja pida-
misega raha teenib.

Sellepärast pandigi kooliõpetaja, kui sõjaseadus tuli,
parunil poolt mahalastamate kirja üles.

Kiaist. Siinne elanik Ruidsiu lasti sellepärast maha,
et ta oma täiskaswanud poja elukohta ei tahtnud teada
anda. Pärast selgus, et Ruidsiu poegi et olegi, sellepärast
tehti otjuseks, et tema maja mitte maha ei põletata.

Starofelst. Kohalise kuberneeri korderist leiti mõni
okt. 17. okt. manifesti. Roorema sandarmi unter-ohwitseri
kajul lasti kuberneer maha.

Propoist. Ututine kindral-kuberneer Dschaleldi nägi
wastuwõtmise tuppä minnes, et üks wäga kahtlase ja tur-
jategija näuga isik talle wastu tuleb. Ta lastis kurjategija
peale mitu palku rewolworiga. Suur seinapeegel läks pu-
ruks, kuid kurjategija jäi terwets ja kättejaamataks.

Tallinnast. Linnas käib lange kuulujutt ringi, et
herra Pihwits olla Balti konstitutsioonellase kihwti sisse an-
nud. „Nella“ olla hinge waatumas, ärstid karta kõige
pahemat.

Kurejaarest. „Linnusita“ wabariigi presidendil olla
poeg olnud. Saaremaa mõisnikkude peamees olnud lapsel
waderiks.

Saapsalust. Nagu ajalehed kõnelewad, olla Saapsa-
lus üks kull Marseljeje wiisi peal laulma hakanud. Ko-
lakill hoolas poliitjet lastitud talle ära tappa. Et
ilmale näidata, et „marseljeese“ mehisele mehele wiga ei

Rahustaja.

Suure sakste arvamise järele see ainus kes meid kõiki rahustab.

tee, sellepärast lastnud ta kufe ära küpjetada ja ohvrimeelne mees sõõnud kufe ära

Paidest. Paides on hobuste seas streiki karta Paide paruni wantri ees sõõnud hall mära faks fordova tagasti üles. Mära leitud streikijate ninamees olevat ja ta saanud surmanuhtluse.

Wiljandist. Edjakohus tegi wana eesõiguste waral findlaks, et mõisnik ta edaspidi talupojale võib ütelda: „Sina siga olema.“ Ainult sellel korral ei tohi seda mitte ütelda, kui tal enesel kange pori himu on — siis langeb ta trahwi alla, peab mõijas kolm tundi sõõwahiks olema.

Jaale abiks. Maal, talukohas, on wanematel lastest suur abi. Juba maasi-madalast pannakse neid ametisse. Nende hoolets on wäiksemate laste kiigutamine, et ülesse ei äkka, pudru-liigutamine, et põhja ei kõrbe, wditegemine, sõõma-kutsumine ja igasugune sõõna-wiimine, karjastäimine ja tuhat teist asjaajamist ja ametit. Linnalapsed ei saa wanematel palju abiks olla, ainult aruforral.

„Estonia“ emelawa juures juhtusiwad faks noort „papad“ kolkku ja üks diktas teisele wastu:

„Profitt, herra Koodiberg, minu Alfii räägib juba.“

„Noh, mis sul sest siis nii kasu on,“ kostis teine, „et nõnda hüppad?“

„Ah ei ole abi? Täna tuli rätspepp arwega. Alfii läts wastu ja ütles: „Kasi ulseji wälja!“

Wesuwius mäsjas ja San-Franzisko wärihes. Kas siis ime on, et inimesed maa peal mäsjawad, käris-tawad ja rebiwad, kui maakera sifu nõnda keeb ja kohiseb. Siin ongi meil kõigi rahutuste põhjuste üle seletus käis.

Europa ja Amerika wäriheb, taewadgi wabisewad, linnad langewad kolkku ja kõik selle maailma wägewad kufuwad. Midagi ei jää seisma, waid kõik kõigub ja wäriheb ja langeb kolkku.

Makšim Gorki on Americas wiletsuji kannatada jaanud. Usjalugu on see, et wormid läitmata jäiwad, seaduse wormid. Ta oleks wõinud kofida ja lahutada, tofida ja lahutada kas wdi fakskümmend fordova, siis oleks teda auuga wastu wditud. Aga wormi wigade peale on maailm hoolas waatama.

Gorki saab sellest muidugi kirjutamiseks häid aineid. Ja ehk ta leiab ta, et parem on oma liistu juurde kirjanikuks jääda kui poliitikat ajama haka a.

Peterburist. Terwe pealinn mestab Tõnnisfonti fõneofawust. Yubi ütleb „jah“ ja „aamen.“ Hellat näinud imelikult unenäü. Tema juurde tulnud unes faks naiste-rahwast. Esmesjel olnud punane lipp käes, teisel olnud

aga kadeti munder seljas. Mõlemad palunud, et Hellat neid suudleks. Hellat kähmanud mõlemad forraga faen-lasse ja suudeldud fakte forraga. Ornafesed farjatanud. Hellat ehmatanud ülesse ja kõik olnud kadunud.

Kroonlinnaft. Elu on kui pingule tõmmatud wibu.

Parisist. Dreyfus on jälle elus.

Nuustakult. Nuustaku on ainus hertjogi linn Baltimaal.

Zoodomast ja Komomorast. Mõlemad linnad on ülemuse poolt sõõjaseaduse alla pandud.

Ütles!

„San Rantsisku tembud sees,“ ütles Tõnn kui leili wiskamisel sauna keris lõhke.“

— Ära homse päewa eest muretse, küll Jumal ise homme su eest muretseb, — ütles õpetaja härra lesknaisele, kui ta maksude woori sõõdatite saatel nägi kirikumõisa õuue tulewat

Br. — Kes tuleb see sõõreb, — ütles tsensur, kui „Wirula-e“ esimene number näppu puutus.

„Aeg“ on raha, ütles uulitsapoiss, kui Perdile 2 kopeikut andis.

— Kõrge ametnik, — ütles Soosaare Juku, kui linnas korstnapühkijat nägi.

— Kalts kalingori, paar lauda, raasuke rauda, süld hauda, kolm kella kõlksu, paar papi sõõna, jupike kõstri joru ja ongi siit ilmast mend, ütles Wiru weli kui naese maturseid pidas

Suimeste püüdja ehk Peetruse jarnane.

See oli fujagil Baltimaa nurgas, kus kirikherra faristuse wäesalgaale kaasa sõõttis. „Eiamaani olin hinge-farjane ja püüdsin hingesi, tönafest päewast aga saan inimesi püüdma nagu Peetrus pühhas kirjast,“ wabandas ta ennast.

Hõlpsam tee.

„Taewa tee on hõlpsam käia kui lossi feldrisse,“ arwas ritmeister von S. ning lastis wargapoissa rewolw-riga surnuks.

Metfaliised kallal.

„Dulge appi, tulge appi!“ farjus Punga Mart ja tõrjus fakte käega jäneseid õõnapuu aiaft emale. (Soowitan Martile wibupüüsi.)

Sõõdaohklik.

„Terwe maa on kui püstitrohu salu,“ teatafiwad suur-nikud Peterburisse Gestimaa kohta. Meie Mats sai falamahhi pilgu sellesse salwe heita ja nägi sealt ainult pijsaraid ja werd.

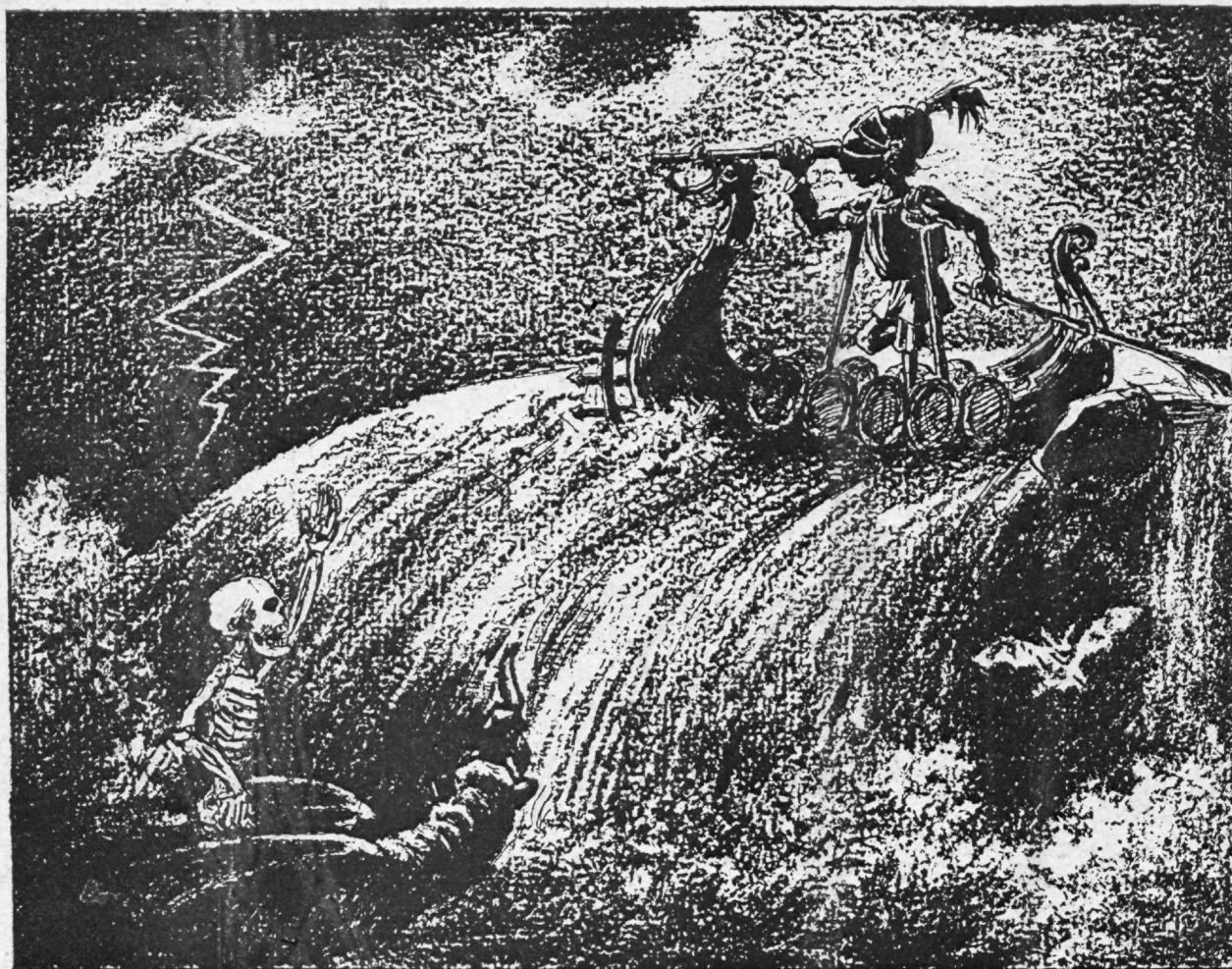

Kirjawastused.

Brochweser: Kaks hakkasiwad, jääme järge õõtama. — ho — P.: Seekord läks Teie saadetud paberikorwi.

— 3 — T. Sinna „põhjatumasse“, läks ka Teie oma. K—1, Tallinnas: Pilt halwasti fõonistatud ja ka mõte ei ole küllalt teraw.

Balti sakste tulewik.

Tüürimees. „Kuhu poole nüüd pöörata!?”

Kawalad mustasajamehed „Meie Matsi“ kallal.

Et „Meie Mats“ oma terawuse pärast tagurlastele ammugi pinnaks silmas oli, sellepärast on salk sarnaseid lageda aruga isikuid „Meie Matsi“ wõltsima tahtnud hakata. Nende arwates on kirjandus nagu küla naiste lõnga wärw, et kui üks rohu-kaupmees hea wärwi on wälja andnud, siis teine kohe sedasama wõib teha. Nad haledad ei teagi, et naljalehes ka nalja ja mõtteid peab olema, mitte trükimusta üksi. Ainukest nalja sünnitab nende meeste kirjamärkide tarwitamine. Nende arwates on kirjamärgid wist ainult sõnade wahel raputamiseks — kukub kuhu aga juhtub. Petmine ei läinud mehikestel aga mitte seekord korda. Kes kogemata uulitsal ühe ostis, kippus müüjale warsti nina alla tegema. Nõnda jäiwad wõlts „Matsid“ kõik mustasajameeste pakkimise paberiks. Rahalist kahju nad ei saanud, sest saksa trükikoda ja mõisnikud maksiwad kõik kulud.

„Meie Mats“

hakkas aprilli kuuga forralikult ilmuma ja ilmub nüüd esialgul korra kuus, iga kuu keskpaigal.

Hastaläigu hind, see on 12 numbrit, postiga 1,20 kop., ise ära wites 1 rbl.

Üffiku nr. hind 10 kop., postiga 12 kop.

Tellimist wõib algada missugusest kuust keegi soowib. Ka kõige esimesest nr-st algades, mis 1902. a. ilmub, on weel saada. — Tellimisi ja kuulutusi wõtawad vastu kõik auusad raamatukauplused ja ajalehtede tellimiste wastuwõtjad. Toimetus ja talitus on Tallinnas Liivalaia uul. nr. 23. Wene keeli aadress kirjadele: Журнал „Meie Mats“, Ревель.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Jaason. Trükitud M. Antje trükikojas, Tallinnas.